

POL GISE

2040

HUMANITAT
CANCEL·LADA

SHAKA

Pol Gise

2040

Humanitat cancel·lada

SHAKA

Primera edició: novembre del 2020
© Pol Gise, 2020
© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U. / Shaka
Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona
ISBN: 978-84-18456-02-2
Dipòsit legal: B. 18.247-2020
Fotocomposició: Grup62

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Capítol 1

2 d'agost de 2040, Barcelona

A mesura que s'apropen les 17.00 h, en Pau, un home de vint-i-vuit anys, molt miop, assegut al sofà, amb les mans al mòbil i la mirada al rellotge d'agulla del menjador, comença a suar. Les ulleres li llisquen pel nas i les orelles, com un iceberg que es desfà. Enrabiad, agafa una tovallola de les nou que té apilonades al costat, la desplega amb força, s'eixuga la cara, el coll i les mans, i comença a fer inspiracions profundes amb les consegüents exhalacions. Falten cinc minuts i disset segons. Aquest cop té apuntats vint-i-tres tweets per publicar i no vol que li passi com l'última vegada, que, de la suor, a més de les ulleres també li relliscava el mòbil. Amb una mà havia d'intentar tuitejar i amb l'altra subjectar-les. Dels vint-i-tres, només va poder-ne publicar quatre, dos dels quals tenien faltes d'ortografia. Ha d'aprofitar bé els quinze minuts d'internet setmanals si vol mantenir els seus 67.000 seguidors.

Segueix suant. El sofà està xop. S'adona que no ha sigut bona idea despullar-se. Falten quatre minuts i uns deu o vint segons... No ho veu bé, una gota de suor li ha entrat dins l'ull. Li cou. Es treu les ulleres per poder eixugar-se'l

bé. Li entra la suor de les mans i li cou més. Fart, s'aixeca del sofà, posa dues tovalloles per intentar assecar-lo, n'agafa una tercera, la llença a terra, hi posa els peus a sobre i avança, arrossegant els peus amb la tovallola, en direcció a la cantonada dreta del menjador, amb una mà eixugant-se l'ull i amb l'altra aguantant les ulleres. Triga una mica, les vuit diòptries i mitja de cada ull el fan anar lent. Però ho prefereix abans que anar ràpid i acabar caient per la finestra.

Quan hi arriba, s'ajup. Obre les dues portes d'un armari i es queda mirant la caixa blanca que hi ha a l'interior. Al costat hi ha el cel·lo. El treu i el fa servir per enganxar-se les ulleres a les orelles, donant tres voltes al cap amb la cinta. S'aguanten. Tomba la mirada cap al rellotge. Queden dos minuts justos. Torna a mirar la caixa. S'ho pensa. La pressió que sent és molt elevada.

—A la merda! —diu enrabiad.

Estira el mànec de la caixa. Pesa molt. L'estira amb totes les seves forces. Li cau al peu.

—Merda! Hòstia! Caixa dels collons! Joder! Quin mal!

Li surt sang del dit gros. Però no té temps. Falten quaranta-set segons per a les 17.00 h.

La caixa és rectangular, d'un metre i mig de llarg. A la part de dalt, escrit a mà, amb un retolador vermell, amb una lletra lletgíssima i excessivament grossa, hi posa OBRIU NOMÉS EN CAS D'EXTREMA URGÈNCIA. Ho llegeix i fa que sí amb el cap. Al centre de la caixa hi ha un teclat amb

números. Prem el 3, el 7, i el 37. 3 de juliol de 2037. L'endemà que ell i l'Aina decidissin tenir una relació tancada, ara fa tres anys. Al començament la seva relació era poli-amorosa, però va arribar un punt que passaven tant de temps junts que, inconscientment, van acabar perdent el vincle amb les altres persones i van voler provar-ho. Va ser l'Aina qui va fer el pas, concretament el 2 de juliol de 2037. En Pau ho va acceptar immediatament, se'n moria de ganes, però va voler que la data oficial fos al cap d'un dia, li feia gràcia que fos 3, 7, 3, 7... A l'Aina li va semblar una ximpleria però també l'hi semblava dir-li que no.

Obre la caixa, hi ha moltíssimes coses. Paquets d'arròs i pasta, aliments proteics envasats al buit, ampolles de vidre plenes d'aigua, una capsa de lentilles diàries amb el número de les seves diòptries inscrit, un ventilador petit... i una pistola. Es queda mirant la capsa de les lentilles, dubta, amb la mà dreta comprova que les ulleres estan ben subjectes, mira el rellotge i veu que ja passen vint-i-cinc segons de les 17.00 h. Ràpidament agafa el ventilador, tanca la caixa, la intenta tornar a posar a l'armari, però no té temps. Ho deixa estar. Va corrents cap al sofà, endolla el ventilador, prem un botonet on hi posa «1» i el ventilador comença a funcionar. S'asseu al sofà disposat a tuitejar, però no troba el mòbil.

—NO M'HO PUC CREURE! NO M'HO PUC PUTO CREURE! —crida, i dona cops al sofà.

Amb un dels cops, cau una de les tovalloles que havia estès al sofà i veu el mòbil. L'havia posat a sobre i no se

n'havia adonat. Ràpidament l'agafa, veu que té internet i ho celebra.

—Sí, joder! Sí!

Obre Twitter. Veu que té moltes notificacions. Un dels tweets que va fer la setmana passada té 1.235 retweets i 6.500 likes.

El tweet diu:

«2015:

Babyboomers - pUeS jO nO vEiG qUe Li pAsSi rEs
DoLeNt aL pLaNeTa TeRrA

2020:

Babyboomers - Lu DeL cOrOnAvIrUs És PeRqUè Els
xInUs MeNGEN aNiMaLs rArUs

2030:

Babyboomers - pOtSeR TeNíEu rAó PeRò És CoSa
VoStra PeRqUè jA TeNiM 8o aNyS jAjAjA».

Els altres no han triomfat tant. El de «La Greta Thunberg ja us va avisar, putos imbècils de merda» només ha tingut 13 likes. Mira el rellotge. Marca les 17.06 h. Té nou minuts per publicar els tweets que tenia preparats per avui. Comença a escriure el primer, però li salta una notificació no llegida. Sense dubtar, la mira. És una menció al tweet que ha fet de la Greta Thunberg, que diu:

«Voler evitar l'extinció de la raça humana és compatible amb voler evitar l'extinció del català. Hi ha molts insults catalans perquè hagi de recórrer a castellanismes. #botifler #ParlaCatalàOemigra».

Aquesta menció té 5 retweets i 12 likes.

Serà imbècil... —diu mentre li contesta.

«Una bona hòstia et fotria amb un tros de fuet vegà i català. SUBNORMAL!».

Sense pensar-hi més, prem el botó de «respondre». Respira i segueix escrivint el primer tweet. De sobte comença a rebre algunes notificacions, però en Pau passa olímpicament i segueix escrivint el tweet. L'acaba d'escriure i el publica.

«El millor de l'escalfament global és que la gent que segueix bevent llet de vaca també morirà».

Se'l llegeix i riu. Està bastant orgullós d'aquest tweet. Rep la primera resposta.

«I la gent capacitista com tu també, poca-vergonya!».
No entén res.

—Per què em diuen capacitista? —diu espantat.

Veu que té moltes notificacions per la resposta al que l'havia criticat per no utilitzar insults en català. Les obre. Més de deu persones han compartit la seva resposta.

«Al 2040 i encara hi ha gent que utilitza la paraula “subnormal” per insultar».

32 retweets i 100 likes.

«En Pau és un capacitista de merda. CANCEL·LADÍSSIM. #Pauestàsacabatihofestegem».

13 retweets i 42 likes.

«Per fi us adoneu que el pavo aquest és imbècil #Pauestàsacabatihofestegem».

175 retweets i 347 likes.

—JODER! MERDA! —crida en Pau desesperat.

A mesura que va llegint les respostes es va espantant més i més.

«Aquest tio sempre ha anat de moralista, alliçonant la penya, O SIGUI QUE A PER ELL! #Pauestàsacabatihofestegem».

«Pau, no passa res, tothom es pot equivocar, com la teva mare quan va decidir tenir-te #Pauestàsacabatihofestegem».

«MARE MEVA! JO EL SEGUIA DES DE FEIA MOLT TEMPS I ARA RESULTA QUE ÉS UN CAPACITISTA DE MERDA! QUÈ ESTÀ PASSANT? PER QUÈ NO QUEDA NINGÚ QUE SIGUI UNA BONA PERSONA DE VERITAT? DE LES QUE TENEN UN CURRÍCULUM VITAL IMPECABLE DES QUE VAN NÉIXER FINS A AVUI? QUINA DECEPCIÓ! TANT DE BO REBI EL QUE ES MEREIX! #PAU-ESTÀSACABATIHOFESETEGEM».

—Hòstia..., hòstia! HÒSTIA! MERDA! —exclama en Pau, nerviosíssim.

Comença a tenir un atac d'ansietat. Vol intentar escriure alguna cosa per disculpar-se, però no pot, li tremolen les mans. Plora desconsoladament. No es diferencien les llàgrimes de la suor. S'apropa al ventilador a poc a poc i, amb molt d'esforç, prem el botó 3. El ventilador està funcionant al màxim. Deixa caure el mòbil a terra. Agafa fort el coixí del sofà i intenta controlar la respiració fent inspiracions i

exhalacions profundes. Ho prova una vegada, però es descontrola. No pot deixar de pensar que absolutament tot el món el considera una persona horrible. Ho prova una segona vegada. Torna a descontrolar-se. Crida. Crida molt fort. Com si li estiguessin traient una fletxa de l'estómac. Ho intenta una tercera vegada. Inspira profundament i començar a exhalar. Al principi sembla que se li descontrola, però reprèn l'exhalació. Ho repeteix una vegada. I una altra. I una altra. Fins a dotze vegades. Sembla que es troba millor. Amb molt de compte, agafa el mòbil. El mòbil marca les 17.29 h. No s'ho creu, perquè amb la reducció de dades d'internet i de velocitat la sincronització horària és nefasta, l'hora que apareix al mòbil gairebé mai és la correcta. Mira el rellotge de la paret i, efectivament, l'hora del mòbil és incorrecta. Són les 17.43 h. Fa quasi trenta minuts que no té accés a internet. Torna a somicar. Vol llançar el mòbil a terra, però no té forces. Bufa desesperat. De cop i volta sent com si algú l'estigués observant. Sense pensar-s'ho i sense deixar de somicar, aixeca la mirada.

—HÒSTIA!